

vi mente, at det var nødvendigt for at bevare det danske Smør Renomme, og jeg skal fuldt ud erkende det rigtige heri, thi hvis det tillades at tilsætte 95 pCt. Smør, med andre Ord forfalske Smør med 10 pCt., vilde der være overordentlig stor Fare for det danske Smørs Renomme. Men det er jo da ogsaa noget, som er forbudt allerede efter den nugældende Lov af den Grund. Selve § 10 forekommer mig ikke at være ganske klar, thi dette Udtryk: „Konserveringsmiddel“ er noget tvetydigt; det er tit overmaade vanskeligt at sige, hvorvidt en Tilsætning er Konserveringsmiddel eller ej. Der er berørt Salpeter; det synes at have en ret god Konserveringssevne over for Smør — det er nok i øvrigt ikke videre undersøgt —, men samtidig er der ikke nogen Tvivl om, at det forbedrer Smørret, fordi det betager Mælken Roesmag, og det kan være et Spørgsmaal, der maa være Genstand for Fortolkning, om et saadant Stof som Salpeter er et Konserveringsmiddel eller et Forbedringsmiddel, som det i og for sig næppe er forbudt at tilsætte Smør, da det kun er Fædtstoffer, som man ikke maa tilsætte Smør. Hvad angaar Forholdet mellem denne Lov og den gamle Lov, er der den Mærkelighed, at de egentlige kraftige Midler, de Midler, som i Virkeligheden kunde opretholde det danske Smørs gode Renomme, efterhaanden ere blevne en lille Smule slappere. Der var i Loven af 1888 overordentlig drakoniske Bestemmelser, som tilstatede at fiske Smørrets Egthed. Det gif saa vidt, at f. Eks. den Omstændighed, at man nede i en Høkerbutik havde glemt at lægge en Plakat paa et Stykke Margarine, naar det var solgt, medførte, om jeg ikke huster fejl, 200 Kr. eller i alt Fald 100 Kroners Bøde, selv om der ikke var Tale om svigagtig Henstgt. Disse Straffe ere efterhaanden blevne mildere, og det kan man jo kun glæde sig over, for saa vidt der ikke derved sker nogen større Ulykke, for saa vidt virkelig Lovens Diemed kan fyldestgøres med de mildere Straffe. Der er ogsaa i denne Lov kommen nogle smaa Formildelser. Jeg har saaledes bemærket, at Bestemmelsen om, at tre Gange begaaet Forseelse med Nødvendighed medfører Fængsel, er falden bort. Jeg haaber, det kan lade sig gøre at undvære denne Bestemmelse, og saa er det jo meget glædeligt.

Derimod kunde jeg nok have ønsket, at man havde fjernet nogle af de Bestemmelser, som virkelig maa siges nærmest at have Kellamens Karakter, f. Eks. Farvebestemmelsen. Farvebestemmelsen er overmaade vanskelig at gennemføre, og jeg tror i Virkeligheden ikke, den har nogen væsentlig Betydning. Saa meget er sikkert, at i Kjøbenhavn faar man det allerbedste og fineste Smør overordentligt blegt, og det er i Reglen det meget farvelige næsten uspiselige Smør, som farves kanariegul. Jeg tror heller ikke, Englænderne ere begærlige efter denne Sminte paa Smørret. Jeg tør ikke sige det bestemt, men efter hvad jeg har ladet mig sige, sætter man i England megen Pris paa blegt, næsten hvidt Smør. Skulde der endelig være nogen Farvebestemmelse, burde man snarere vende Forholdet om og forbeholde Smørret dets naturlige Farve, medens man satte en høj gul Farve for Margارين. Det vilde være naturligere at forlange, at Margارينen skulde have Farve. Der er tidligere forlangt baade blaat og rødt; saa vidt vil jeg nu ikke gaa, men det vilde være naturligt at give Margارينen den gule Farve og lade Smørret beholde den blege naturlige Farve. Det er ikke gaaet i Opfyldelse, hvad der blev proferet i 1888, at man vilde faa den Glæde efterhaanden at se vedtaget i Europa og flere Verdensdele, at Smørret tog en høj gul Farve, for at Udskillelsen fra Margارينen med den blege gule Farve derved kunde blive slaaet fast. Det er nu ikke blevet Tilfældet, og dermed maa hele Farveparagraffen egentlig siges at være forsejlet.

Den Bestemmelse, som egentlig er den allerpubsigtste i de gamle Love, er dette Forbud, som Indenrigsministeren kan udstede, for saa vidt han finder det nødvendigt, mod Udførsel og Transitering af Margارين. Det er en Bestemmelse, som har staaet siden 1888, og skønt Holgerne have gaaet meget højt, skønt der har været stærke Kriser for Smørhandelen, skønt det ikke har manglet paa Behrejdelse i England for Forfalskning af dansk Smør, have dog de forfælske højtcerede Indenrigsministre ikke fundet Anledning til at benytte dette Forbud, og jeg ser ærlig talt heller ikke nu, lige saa lidt som nogen Sinde før, hvad Gavn det skulde gøre at udstede dette Forbud. Forholdet er det, at man efter de nugældende Love kun